

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.780 van 11 april 2000
in de zaak A. 87.122/XII-2259.**

In zake : Koenraad BOLSENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. VAN HOUT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Sint-Michielskaai 7

tegen :

1. de gemeente HEMIKSEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Koenraad BOLSENS op 16 november 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :
- het besluit van 22 juni 1999 van de gemeenteraad van Hemiksem waarbij hem de tuchtmaatregel van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd,
- het besluit van 16 september 1999 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij dat tuchtstrafbesluit wordt goedgekeurd;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HOUT, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat A. VANDENHENDE, die loco advocaat H. SEBREGHTS verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker BOLSENS is sedert 1976 in dienst van de gemeente HEMIKSEM. Hij is er vast benoemd redder/badmeester.

1.2. Op 16 maart 1999 schrijft de beheerder van het sportcentrum aan de gemeentesecretaris een nota in verband met de klacht van Mevrouw Huysmans over "de aanpak" door verzoeker van haar mindervalide zoontje

Benjamin "in het kader van zwemlessen in schoolverband" op 4 maart 1999. De aanpak waarop gedoeld wordt betreft het verplichten van het kind om, alleen, een bijkomende lengte te zwemmen en het doen van "lachwekkende gebaren" tijdens de inspanning van het kind. In diezelfde nota wijst de beheerder op gedragingen van verzoeker in het verleden die reacties hebben uitgelokt, op de weinig klantgerichte opstelling van verzoeker en op zijn slechte werkhouding die desinteresse uitstraalt.

In een brief van 17 maart 1999 aan de burgemeester bevestigt de lerares van de mindervalide jongen de feitelijke gegevens die in de klacht zijn vermeld.

Op 22 maart 1999 schrijft de zwembadmeester een negatief verslag over de wijze waarop verzoeker zijn diensten presteert. Op 26 maart 1999 beklaagt nog een andere moeder, mevrouw Campaert, zich over de wijze waarop verzoeker kinderen gedurende de zweminstructie behandelt.

1.3. Op 21 april 1999 stelt de gemeentesecretaris een tuchtverslag op, waarin inzonderheid de handelwijze van verzoeker in de zaak Huysmans in het licht wordt gesteld. Er wordt op gewezen dat de feiten ernstig genoeg zijn om een strenge tuchtsanctie te verantwoorden, dat verzoeker in het verleden (in 1991 en 1996) reeds tuchtstraffen van respectievelijk twee en drie maanden schorsing heeft opgelopen voor de wijze waarop hij kinderen bij de zwemles had behandeld, en dat verzoeker in 1997 ook een ongunstige evaluatie heeft gekregen wegens "een totaal gebrek aan inzet, motivatie en gepaste mentaliteit". De gemeentesecretaris stelt voor om verzoeker "onmiddellijk door te verwijzen voor behandeling van het dossier door de gemeenteraad".

In een bijkomend verslag van 27 april 1999 verwijst de gemeentesecretaris naar een nieuwe uiting

van ontevredenheid, ditmaal van de directeur van een vrije basisschool, over verzoekers gedrag tijdens het schoolzwemmen. Anekdotisch voegt hij daaraan toe dat verzoeker, toen hij op 24 april 1999 opgeroepen werd om als reserve een zieke collega te vervangen, de dienst niet opgenomen heeft.

1.4. Bij brief van 28 april 1999 wordt verzoeker uitgenodigd om op 18 mei 1999 voor de gemeenteraad te verschijnen om zich te verantwoorden "omtrent de (hem) ten laste gelegde feiten, zijnde (zijn) houding t.o.v. een mindervalide jongen tijdens het schoolzwemmen en (zijn) houding tijdens de zwemlessen en het toezicht in het algemeen". Er wordt hem medegedeeld dat het volledig tuchtdossier bij de gemeentesecretaris kan worden ingezien en dat hij de mogelijkheid heeft getuigen voor de gemeenteraad te laten verschijnen.

1.5. Op 11 mei 1999 ontvangt het gemeentebestuur een brief waarin verzoeker om uitstel van behandeling van zijn zaak verzoekt. Hij verwijst naar zijn "precaire gezondheidstoestand", op het feit dat zijn geneesheer hem naar een psychiater doorverwezen heeft en dat hij "mentaal (...) niet in staat (is) om op de voormelde datum te kunnen verschijnen".

Het college van burgemeester en schepenen besluit op 11 mei 1999 dat het betrokken punt op 18 mei zal behandeld worden omdat, aangezien de dagorde van de gemeenteraad reeds rondgestuurd is, alleen de gemeenteraad zelf kan beslissen over het verdagen van een agendapunt. Verzoeker wordt verzocht zelf aanwezig te zijn of zich door een raadsman te laten vertegenwoordigen.

1.6. Op de gemeenteraadszitting van 18 mei 1999 wordt verzoeker vertegenwoordigd door een vakbondsafgevaardigde, die erop wijst dat hij "als raadsman niet

in staat was met zijn cliënt in overleg te treden" en die vraagt met de behandeling van de zaak te wachten tot verzoeker voor de gemeenteraad kan verschijnen.

De gemeenteraad besluit de zaak tot de volgende gemeenteraad uit te stellen, maar ze dan -op 22 juni 1999- in ieder geval te behandelen.

1.7. Verzoeker raadpleegt een advocaat die bij brief van 25 mei 1999 aan het gemeentebestuur om inzage in het dossier vraagt.

Op 22 juni 1999 ontvangt het gemeentebestuur van Hemiksem een 17 juni 1999 gedagtekend attest van een psychiater waarin bevestigd wordt dat verzoeker zich "om medische redenen" niet persoonlijk kan aanbieden. Verzoekers raadsman ziet in dat attest een "geval van overmacht (...) waaraan vanzelfsprekend het nodige gevolg zal dienen verleend te worden". Hij vraagt niet om uitstel, enkel naar de intenties van het gemeentebestuur terzake.

1.8. Blijkens het verslag van de discussie in de gemeenteraad heeft de raadsman van verzoeker formeel uiteengezet dat het naar zijn oordeel "aangewezen (is) in elk geval betrokkene en het kind in kwestie te horen". Hij heeft er ook gewezen op het feit dat verzoeker bij de uitoefening van zijn beroep geen onderscheid maakt tussen kinderen en dat hij in het verleden zelfs veel aandacht gehad heeft voor het kind in kwestie, dat op het ogenblik van de feiten waarschijnlijk onder de indruk zal geweest zijn van zijn persoon.

De gemeenteraad gaat evenwel op de vraag van de raadsman niet in omdat, onder meer, hij zich voldoende voorgelicht acht, omdat hij vragen heeft bij de mogelijkheid om een minderjarige voor hem te laten

verschijnen, omdat het ongepast is een minderjarig gehandicapt kind te confronteren met zijn agressor, omdat verzoeker zich vroeger ook reeds, meer bepaald op de gemeenteraadszitting van 18 mei 1999, zonder bemerking heeft laten vertegenwoordigen door een raadsman die terzake perfect voorgelicht was en omdat de raadsman van verzoeker alleen maar uit is op een confrontatie terwijl de stukken van het dossier in redelijkheid aantonen dat de feiten bewezen zijn zodat een getuigenverhoor geen ander licht op de zaak kan werpen.

1.9. De gemeenteraad neemt vervolgens, "met algemene stemmen", het thans bestreden besluit : verzoeker wordt gestraft met het ontslag van ambtswege.

Die beslissing bevat volgende overwegingen :

"Overwegende dat op basis van de stukken uit het dossier in recht en redelijkheid kan aangenomen worden dat de feiten bewezen zijn en getuigenissen geen ander licht op de zaak zullen werpen.

Dat de rechten van verdediging op alle vlakken werden gerespecteerd en de raad om de hoger uiteengezette redenen niet wil ingaan op de vraag om confrontatie.

Aangezien m.b.t. de grond van de zaak de feiten op zich als dusdanig niet ernstig worden betwist door Bolsens.

Aangezien bij brief van 08/03/99 Mevrouw Huysmans heeft gesignaleerd dat haar zoon een linkszijdige verlamming heeft van bij de geboorte, waarvoor intensieve zorgen van kiné, operatie en revalidatie nodig zijn.

Dat desondanks de jongen bewonderingswaardige inspanningen levert om ondanks zijn handicap te leren zwemmen.

Dat Bolsens gemeend heeft deze inspanningen te moeten belachelijk maken en de jongen supplementaire en overbodige inspanningen heeft laten leveren.

Aangezien dergelijke houding in hoofde van een redder t.o.v. een zwaar gehandicapt kind absoluut onaanvaardbaar is.

Aangezien uit het dossier blijkt dat dit niet het enige voorval is, de Heer Bolsens reeds bij herhaling werd gevraagd zijn gedrag aan te passen maar zulks allemaal aan hem niet besteed is.

Aangezien m.b.t. het gedrag van Bolsens kan verwezen (worden) de in het dossier aanwezige bundels van twee vroegere, niet doorgehaalde, tuchtsancties,

de negatieve evaluaties, en het verslag van de badmeester van 22 maart 1999.

Dat deze feiten weliswaar in het verleden liggen maar ze illustratief zijn voor de hardnekkigheid waarbij Bolsens weigert zijn houding te wijzigen.

Aangezien nochtans een kind- en klantvriendelijke houding essentieel is wanneer het zoals in casu gaat om de functie van redder in een gemeentelijk zwembad.

Dat de redder, overeenkomstig zijn functiebeschrijving, verantwoordelijk is niet alleen voor de veiligheid van de gebruikers, maar ook voor de opleiding van potentiële zwemmers en meer in het algemeen m.b.t. de public-relations van de instelling.

Dat door het wangedrag van Bolsens het niet denkbeeldig is niet alleen dat er zich ernstige ongelukken zouden kunnen voordoen maar ook dat steeds meer klanten zullen wegblijven wanneer ze behandeld worden op de manier die Bolsens meent te moeten toepassen.

Aangezien in acht genomen al deze gegevens, te weten de incidenten in het verleden, de diverse kansen die betrokkene heeft gehad om zich te herpakken, de afwezigheid in hoofde van Bolsens om zulks te doen, de wansmakelijke houding t.o.v. een zwaar gehandicapt kind en kennelijk nog steeds niet het besef dat hij verkeerd heeft gehandeld, de absolute noodzaak om in de functie van redder een correcte behandeling te hebben naar cliënteel en gebruikers quod non, de Raad slechts 1 mogelijkheid openlaat te weten het ontslag van betrokkene.

Gelet op de wettelijke bepalingen terzake.

Gelet op het voorstel van het college van burgemeester en schepenen";

1.10. Het tuchtstrafbesluit wordt op 30 juni 1999 aan verzoeker ter kennis gebracht en met het dossier naar de Vlaamse regering opgestuurd.

1.11. Op 16 juli 1999 dient verzoeker beroep in tegen het tuchtstrafbesluit. Hij vraagt de Vlaamse regering het tuchtstrafbesluit niet goed te keuren.

Op 27 augustus 1999 worden de partijen gehoord. Op 16 september 1999 keurt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden het gemeenteraadsbesluit van 22 juni 1999 goed. Verzoeker betwist niet dat het goedkeuringsbesluit hem op 16 september 1999 toegezonden is.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker zeven middelen aanvoert;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 299 van de nieuwe gemeentewet, van de hoorplicht en de rechten van de verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) doordat de eerste verwerende partij niet ingegaan is op zijn vraag dat de gemeenteraad hemzelf en het betrokken kind zou horen over de ten laste gelegde feiten; dat hij in het tweede middel de schending aanvoert van de op het bestuur rustende zorgvuldigheidsplicht en van een billijke rechtspleging doordat de gemeenteraad er ten onrechte van uitgegaan is dat hij op de hoorzitting van de gemeenteraad perfect vertegenwoordigd kon worden door zijn raadsman zodat zijn persoonlijke aanwezigheid niet noodzakelijk was; dat hij in het derde middel aanvoert dat de gemeenteraad ten onrechte het medisch attest dat hij had voorgelegd terzijde geschoven heeft hoewel daaruit duidelijk bleek dat hij de bedoeling had om in persoon voor de gemeenteraad te verschijnen; dat hij in het zesde middel de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van de op het bestuur rustende zorgvuldigheidsverplichting bij de feitenvinding doordat de tuchtstraf steunt op feiten die niet of minstens niet behoorlijk bewezen

zijn aangezien hij niet persoonlijk door de gemeenteraad gehoord is en daar niet met de betrokkene geconfronteerd is terwijl "verklaringen van derden" altijd met omzichtigheid benaderd moeten worden;

3.1.2. Overwegende dat voor de beoordeling van de ernst van die middelen de vraag centraal staat naar het bewijs van de feiten; dat immers, indien de gemeenteraad de feiten terecht afdoende bewezen kon vinden, de vragen naar de noodzaak van een persoonlijke verschijning van verzoeker voor de gemeenteraad, naar de verplichting om de tuchtzaak niet te behandelen omdat een medisch attest was voorgelegd, en naar de noodzaak om Benjamin Huysmans als getuige voor de gemeenteraad op te roepen een veel afstandelijker beoordeling vergen of zelfs irrelevant worden met betrekking tot het bewijs van de feiten;

3.1.3. Overwegende dat de gemeenteraad bij de behandeling van verzoekers tuchtzaak beschikte over een dossier met daarin, naast de klacht van mevr. Huysmans, een brief van de schooljuffrouw waarin het gedrag van verzoeker tegenover de gehandicapte Benjamin Huysmans onder de aandacht wordt gebracht; dat het tuchtdossier ook een klacht bevat over de wijze waarop verzoeker het kind van mevrouw Campaert tijdens de zwemlessen bejegend heeft, welke klacht nadien op 27 april 1999 door de directeur van de vrije basisschool van Hemiksem in een ruimer kader gesteld is, meer bepaald met betrekking tot de wijze waarop verzoeker het schoolzwemmen leidt; dat het dossier ook uitermate negatieve verslagen bevat van P. CLOPTEROP, beheerder van het sportcentrum, en van zwembadmeester VERCAUTEREN;

Overwegende dat het pakket bewijselementen waarover de gemeenteraad beschikte schril afsteekt tegen de houding die verzoeker zich bij de behandeling van het dossier heeft aangemeten: hij is permanent blijven stilzitten om, weze het schriftelijk of via de tussenpersoon

die hij voor hem liet optreden en voor de gemeenteraad verschijnen, ook maar enig gegeven ter kennis van het gemeentebestuur te brengen dat van aard kon zijn het bewijs van de feiten in een ander daglicht te plaatsen of de beoordeling van het tuchtrechtelijk karakter van de feiten te beïnvloeden; hij heeft gemeend met een uiterst defensieve houding, gesteund op een principieel en ongenueanceerd vasthouden aan het vermoeden van onschuld, de op het bestuur berustende bewijsplicht te kunnen ondergraven;

3.1.4. Overwegende aldus dat vastgesteld moet worden dat verzoeker zijn verdediging baseert op het betwisten van de feiten en op het verwijt dat de feiten voor bewezen zijn bevonden zonder hemzelf gehoord te hebben en zonder de minderjarige voor de gemeenteraad te hebben laten verschijnen maar dat, in het licht van de stukken van het dossier, die verdedigingselementen als bijzonder schraal naar voren komen; dat immers, wat zijn persoonlijke verschijning voor de gemeenteraad betreft, verzoeker niet uiteenzet waarom zijn raadslieden hem niet terdege konden vertegenwoordigen; dat, wat de oproeping van Huysmans betreft, verzoeker zich wel geconfronteerd wil zien met de minderjarige -waarvan zijn raadsman zelf heeft gesteld dat hij wellicht onder de indruk was van de persoon van verzoeker- maar niet met derden die ofwel de feiten van 4 maart 1999 hebben meegemaakt -zoals de schooljuffrouw van Benjamin HUYSMANS- ofwel hun ervaringen met verzoeker hebben neergeschreven -zoals de schooldirecteur of verzoekers hiërarchische oversten-;

3.1.5. Overwegende, in de huidige stand van de rechtspleging, dat de gemeenteraad met de hem voorgede dossiergegevens de tenlasteleggingen geredelijk voor bewezen kon houden; dat op grond daarvan het zesde middel niet ernstig wordt bevonden;

3.1.6. Overwegende dat artikel 299 van de nieuwe gemeentewet noch enig andere bepaling of beginsel het bestuur ertoe verplicht om een tuchtrechtelijk vervolgd personeelslid persoonlijk te horen; dat verzoeker ook niet uiteenzet waarom dat persoonlijk horen in zijn geval toch nuttig had kunnen zijn; dat, aangezien de gemeenteraad in het dossier van de zaak voldoende gegevens kon aantreffen voor het bewijs van de feiten en aangezien verzoeker op de hoorzitting van de gemeenteraad vertegenwoordigd was door een lasthebber wiens mandaat niet beperkt was, het niet persoonlijk horen van verzoeker geen onregelmatigheid uitmaakt, ongeacht de reden van zijn afwezigheid; dat de aanwezigheid in het dossier van voldoende bewijselementen ook de conclusie wettigt dat de weigering om Benjamin HUYSMANS als getuige voor de gemeenteraad te laten verschijnen geen onregelmatigheid insluit; dat ook het eerste, tweede en derde middel niet ernstig zijn;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel er zich over beklagt dat hem voorafgaandelijk aan het verhoor niet medegedeeld is dat het bestuur het voornemen had hem de zwaarste tuchtstraf op te leggen;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen welke rechtsregel of welk beginsel de verplichting zou instellen om aan een tuchtrechtelijk vervolgd personeelslid mee te delen welke precieze tuchtstraf overwogen wordt; dat artikel 287 van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de gemeentesecretaris een verslag opmaakt terwijl artikel 301 van de nieuwe gemeentewet bepaalt welke mededelingen bij de oproeping voor het verhoor moeten gebeuren; dat, indien het gebruikelijk is dat de gemeentesecretaris in zijn verslag een voorstel formuleert dat de tuchtoverheid dan bij zijn beoordeling van de strafmaat kan betrekken, geen bepaling voorschrijft dat de betrokkene in kennis moet worden gesteld van een precies strafvoorstel;

Overwegende dat het bestuur verzoeker in kennis gesteld heeft van het feit dat tegen hem een tuchtvordering was opgestart; dat hem nooit kennis is gegeven van een voorstel van tuchtstraf noch van de bedoeling van een terzake bevoegd orgaan om hem een bepaalde straf op te leggen; dat trouwens een dergelijk voorstel of wens nooit geformuleerd blijkt te zijn;

Overwegende dat, in het kader van een deugdelijke uitoefening van de rechten van verdediging, van een behoorlijk werkend bestuur mag verwacht worden dat het een tuchtrechtelijk vervolgd personeelslid niet in het ongewisse laat over de ernst van de maatregel die aan het vergrijp kan verbonden worden; dat, in dit geval, het van het tuchtdossier deel uitmakend verslag van de gemeentesecretaris als conclusie vermeldt dat de tuchtzaak "gelet op de ernst van de feiten" best onmiddellijk naar de gemeenteraad doorgezonden zou worden; dat daarmee dus geen concrete tuchtstraf wordt aanbevolen maar dat er in ieder geval duidelijk uit blijkt dat de gemeentesecretaris -gelet op de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen om in bepaalde gevallen lichte tuchtstraffen op te leggen- zijn zaak zeer ernstig nam; dat, met het oog op zijn verdediging, verzoeker daarmee voldoende was voorgelicht; dat het middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet en van het beginsel 'non bis in idem' doordat het bestreden gemeenteraadsbesluit "voornamelijk blijkt te steunen op eerdere feiten en feiten die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een tuchtsanctie", wat bewezen wordt door het feit dat de dossiers van eerdere tuchtstraffen, met betrekking tot reeds verjaarde feiten, bij het dossier van de zaak zijn gevoegd;

3.3.2. Overwegende dat verzoekers stelling faalt; dat immers uit het bestreden gemeenteraadsbesluit en uit het tuchtdossier duidelijk blijkt dat de verwijzing naar tuchtstraffen uit het verleden bedoeld was om de gemeenteraad in te lichten over het verleden van verzoeker en niet om hem nogmaals te straffen voor feiten uit het verleden; dat ook van verjaring van de feiten overeenkomstig artikel 317 van de nieuwe gemeentewet geen sprake kan zijn, aangezien verzoeker op 28 april 1999 verwittigd is van het opstarten van een tuchtvervolgning voor het feit van 4 maart 1999 en aangezien het straffen van verzoeker voor zijn houding teruggaat naar verslagen opgemaakt in maart en april 1999; dat ook het vijfde middel niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel betoogt dat de toezichthoudende overheid, in strijd met haar beperkte bevoegdheid terzake, het gemeenteraadsbesluit met nieuwe motieven heeft aangevuld of verbeterd en zich zodoende in de plaats heeft gesteld van de gemeenteraad;

3.4.2. Overwegende dat hiervoor de middelen gericht tegen het tuchtstrafbesluit van de gemeenteraad niet ernstig zijn bevonden; dat het zevende middel uitsluitend gericht is tegen het goedkeuringsbesluit van 16 september 1999 en het gemeenteraadsbesluit van 22 juni 1999 onverlet laat;

Overwegende dat het middel gericht is op de vaststelling dat de toezichthoudende overheid tekortkomingen begaan door de gemeenteraad heeft toegedekt door bepaalde motieven ervan aan te vullen of te verbeteren; dat evenwel, door het niet-ernstig bevinden van de middelen die tegen het tuchtstrafbesluit zijn gericht, de vaststelling zich opdringt dat het gemeenteraadsbesluit definitief zijn plaats in het rechtsverkeer lijkt te kunnen innemen; dat dus, in de veronderstelling

dat de toezichthoudende overheid bij het treffen van haar besluit haar goedkeuringsbevoegdheid te buiten zou zijn gegaan door nieuwe gegevens bij de zaak te betrekken, de vernietiging of schorsing van dat goedkeuringsbesluit alleen maar kan leiden tot een nieuw goedkeuringsbesluit dat dan wel blijft binnen de grenzen van wat aan de toezichthoudende overheid toegelaten is; dat, op de wijze als het uiteengezet is, verzoeker geen belang lijkt te hebben bij het middel;

4. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf april 2000, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.